

Culte, crític i renovador

Narcís-Jordi Aragó, periodista per tradició i vocació, va ser un corresponsal brillant i un columnista de referència, dels de la vella escola

L'home que havia somiat de petit ser bisbe de Girona no va voler ser senador de l'Entesa dels Catalans ni escoltar els cants de sirena que li suggerien que podria arribar a alcalde. Narcís-Jordi Aragó i Masó, besnét, nét, nebot i fill de periodistes, periodista per vocació i per tradició, a la seva mort ha estat considerat per un estol de veus diverses i d'ideologies confrontades com un mestre en aquest ofici de la comunicació, fet que li va valdre les principals distincions de la seva ciutat i del seu país i el reconeixement del Col·legi de Periodistes, del qual va ser fundador.

JORDI GRAU > TEXT

Va estudiar Dret i va exercir d'advocat, però sempre va ser escriptor i periodista. Era besnét de Gaudenci Masó, fundador d'*El Constitucional* (1881) i nét de Rafael Masó i Pagès, fundador del *Diari de Girona* (1889). Els seus oncles van estar sempre lligats al diari familiar, clausurat per la guerra el 1936, així com també el seu pare, Estantis-lau Aragó, procurador i tinent d'alcalde de Cultura de Girona entre 1934 i 1936. Narcís-Jordi havia de ser periodista, però li va tocar un temps difícil i complex per exercir la seva vocació. *Periodisme sota sospita*, l'autobiografia sobre la seva carrera periodística entre 1952 i 1977, explica molt clarament com era informar en època de denúncies, expedients, multes, detencions i empresonaments pensats per posar el morrió als periodistes.

AJUNTAMENT DE GIRONA. FUNDACIÓ MASÓ. 2016

L'Aragó periodista va haver d'exercir en una època en què «hem vist la por / ser llei per a tots», com canta Raimon. Calia trobar les esclertes per combatre un règim ferotge i així infor-

Presència va ser «la revista de Narcís-Jordi Aragó», que va donar aixopluc a veus diverses, des dels que van acabar al socialisme i al comunisme fins als convergents

>> *Despatx de Narcís-Jordi com a cap de redacció de la revista Vida Catòlica. Cap a 1955.*

mar, encara que fos amb sobreentesos, sobre allò que estava passant. Tot això ho va recollir al seu llibre més periodístic, «ara que està de moda no recordar res i que el passat té cada cop menys prestigi», com va deixar escrit.

Aragó va començar a escriure a *Circular* i a *Vida Catòlica*, on va debutar el desembre de 1952. La carrera periodística d'Aragó ja es va veure marcada des

<< *L'escriptor al balcó de casa seva al carrer de les Ballesteries, 1987.*

de l'inici pel seu enfrontament amb el censor eclesiàstic del bisbe Cartañá. Va tenir dues topades fortes amb el canonge Calzada. L'explicació d'aquest episodi és de les poques atzagaiades que es permet Aragó al seu llibre, en recordar el trist final del dogmàtic censor.

Del seu pas i el paper que va exercir a *Presència*, cal deixar dit que va ser l'eix sobre el qual va girar l'extraordinària feina que va fer en aquells anys foscos la revista que va fundar i dirigir Manuel Bonmatí. *Presència* va ser «la revista de Narcís-Jordi Aragó», que va donar aixopluc a veus diverses, des dels que van acabar al socialisme i al comunisme fins als convergents.

Sòlid i complet

Era estranyament complet, per la seva solidesa cultural i la seva capacitat d'anàlisi, però també pel seu coneixement de la composició i de la compaginació. Dominava l'art de fer portades, la utilització del gravat, el dibuix i la fotografia, i era un editorialista notable, mesurat però contundent. Periodista de la vella escola, dels que analitzaven la informació que altres aportaven per fer un retrat de la situació. Ell mateix explicava que es trobava millor al seu despatx, amb les seves carpetes de citacions, que no fent carrer.

<< *Acte de cloenda del Debat Costa Brava de 1976. D'esquerra a dreta, David Marca, Narcís-Jordi Aragó i Joan Cals. Teatre Municipal. 18/12/1976.*

Però en va fer. Amb el pseudònim Jordi Ballester, va ser durant deu anys corresponsal del diari més «modern» dels anys finals de la dictadura, el *Tele/Expres*. Va explicar els grans temes del moment i va fer un paper cabdal per explicar les lluites polítiques i mediambientals d'aquells anys. Sense renunciar a trepitjar el carrer per parlar dels estius a la Costa Brava i de la presència de celebritats del moment. Una de les seves grans aportacions, perquè la notícia en si mateixa no li interessava, sinó la seva anàlisi, van ser els seus reportatges culturals, poc habituals en aquell moment a les corresponsalies.

«Hauria pogut entrar a qualsevol diari de Barcelona i acabar de director», explica el periodista Rafel Nadal. Sabia nedar i guardar la roba. Massa prudent per a alguns, era malvist pel

«Hauria pogut entrar a qualsevol diari de Barcelona i acabar de director», explica el periodista Rafel Nadal. Sabia nedar i guardar la roba. Massa prudent per a alguns, era malvist pel règim com a element catalanista i desafecte

règim com a element catalanista i desafecte. Després, a la transició, per la seva prudència innata o pel fet d'entendre el significat real de la paraula «diari», com explica que s'exclamava el seu avi, va preferir els seus llibres i la seva feina de classificació de la informació a la Cambra de Comerç que no pas la direcció d'un diari com *El Punt*, que li van oferir i que va rebutjar. Eren altres temps, i el dia a dia no li permetia la feina de documentació i reflexió que necessitaven els seus escrits. Va ser, això sí, un articulista de referència. Les seves columnes eren documentades, farcides de citacions sobre les quals construïa la història que volia explicar. Educades, sòbries i pulcrament escrites a màquina, amb el nombre de caràcters pactat. Era el periodisme d'opinió allò que li agradava, en el qual va excel·lir, i aviat en sortirà un llibre recopilatori. Al Consell Editorial d'*El Punt* va ser sempre una veu crítica, escoltada i respectada, tot i molts desacords amb els responsables informatius, que trobava excessivament combatius. Va ser un periodista del seu temps que ha deixat una petjada que perdurarà a la societat gironina i en el món del periodisme català.

Jordi Grau és periodista.